

младежи, които както е извѣстно, съставлявахъ единъ отъ главнитѣ клонове на *Български революционни комитетъ*. Скоро слѣдъ това се наченѣла Русско-Турската война и Златевъ, съ още нѣкой свои другари, намислилъ да прѣбѣгне къмъ страната на освободителитѣ. Всички средства били опитани за тази цѣль, но широкиятъ Дунавъ и безчисленнитѣ турски стражи — на всичко бъркали. Тежко било тукъ положението на Златева: днитѣ му се показвали за цѣли вѣкове, но той съ юнашко търпение прѣнесълъ до край всичкитѣ неслоди на войната, а особено обсадата и бомбардировката на родния му градъ. Слѣдъ заключаването на Санъ-Стефанский договоръ, за Златева настѣпилъ други редъ: не сварилъ той да обмисли какво да прѣдприеме и ето, че се наченѣло свикването на първий наборъ новобранци, за съставяние първитѣ български дружини. Като единъ отъ най-надъханитѣ и увѣренитѣ въ убѣжденията си, — да бѣде полезенъ, да служи и да се жертвува кога му дойде редътъ, Златевъ, билъ единъ изъ мѣжду първитѣ, които се явили въ наборната комисия. На 8-й Августъ 1878 год. той билъ приетъ и зачисленъ на служба въ бившата Рулсенска № 23 дружина, и не слѣдъ много врѣме — отправенъ въ открившето се Военно училище; което на 10-й Май 1879 г. свършилъ и билъ произведенъ въ първий офицерский чинъ *пряпорщикъ*, който отъ послѣ бѣ прѣименуванъ — *подпоручикъ*.